

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-oigrake dežele na vse leta 25 K., na pol leta 18 K., na četrt leta 6 K. 50 h., na en mesec 2 K. 80 h. Za Ljubljano s pošiljanjem na dom za vse 24 K., za pol leta 12 K., za četrt leta 6 K., za en mesec 2 K. Kdor hodi sam pon, plača za vse leta 22 K., na pol leta 11 K., na četrt leta 5 K. 50 h., na en mesec 1 K. 90 h. — Za tuje dežele toliko več, kolikor znača poština. — Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. — Za oznanila se plačuje od peterostopno petit-vrste po 12 h., če se se oznanile tiski enkrat, po 10 h., če se dvakrat, in po 8 h., če se tiski trikrat ali večkrat. — Doplji se izvole frankovati. — Rokopisi se ne vradijo. — Uredništvo in upravljenštvo je v Knaflejih ulicah št. 6, in sicer uredništvo v I. nadstropju, upravljenštvo pa v pritličju. — Upravljenštvo naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklame in oznanila, t. j. administrativne stvari.

„Slovenski Narod“ telefon št. 34.

Posamezne številke po 10 h.

„Narodna tiskarna“ telefon št. 85.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo ujedino vabilo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo poteka koncem meseca naročnilna, prosimo, da jo ob pravem času ponovite, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

SLOVENSKI NAROD

velja za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Vse leta . . K 22 — | Četrt leta . . K 5 · 50
Pol leta . . , 13 — | En mesec . . 190

Pošiljanje na dom se računa za vse leta 2 K

S pošiljanjem po pošti velja:

Vse leta . . K 25 — | Četrt leta . . K 8 · 50

Pol leta . . , 13 — | En mesec . . 2 · 80

Naroča se lahko z vsakim dnevom skratno se mora poslati tudi naročnilna, drugače se ne oziramo na določeno naročilo.

List se ustavlja 10. dan po poteku naročnini brez ozira vsakemu, kdor ne vpošlje liste ob pravem času.

Upravljenštvo „Slovenskega Naroda“.

Vojška justica.

V soboto se je vrila pred tukajnjim deželnim sodiščem zanimiva obravnava, ki z bengalično lujo osvetljuje, kako nezavorno surovo se postopa z našimi ljudmi pri vojakih in kako nezanesljiva je vojaška justica, ako ji je treba soditi o stvarih, ki se neposredno tičejo vojaštva kot takega.

Lansko leto meseca novembra je prišel v naše uredništvo prilet en in z ogorčenjem pripovedoval,

da je bil priča nezansko surovemu dogoku, ki se je pravkar doigral na vojaškem vežbaliju. Če to nadomestnih rezervistov 17. polka je vežbal neki korporal. Rezervisti so izvajali veje, kolikor jim je pač bilo mogoče pravilno; korporalu pa to še ni bilo po volji, zato je kridal in psoval kakor nor in suval in pehal uboge rezerviste, da so nimoidoči ljudje obstajali in se zgražali nad tako surovim postopanjem. Toda to korporalu še ni bilo dovolj. Skočil je k nekemu rezervistu, ki mu ni napravil vaje po volji, ter ga s tako

silo udaril, da se je mož takoj zgrudil in v polnezavesti obležal na tleh.

Naš list je priobtit dne 4. novembra 1904 notico o tem dogodku in zahteval, da se naj že vendar enkrat napravi konec temu notoričnemu surovemu postopanju z našimi vojaki pri našem domačem pešpolku.

Z ozirom na to našo notico je vojaško poveljstvo res uvedlo preiskavo proti dotičnemu korporalu, o katerem se je dognalo, da se piše Jarz. Preiskavo je vodilo vojaško sodišče, ki je v prvi vrsti zaslišelo korporala Jarza in rezervista Fr. Jerovška, katerega je Jarz pri vežbanju pobil na tla. Poleg teh glavnih udeležencev je vojaško sodišče zaslišalo nekaj drugih vojakov, ki so bili takrat navzoči pri vežbanju, in civilni priči — našega investitelja Hauptmanna in nekega Tihelja, ki sta na svoje oči videli, kako je Jarz Jerovška udaril in ga pobil na tla.

Vojaki in civilisti so bili svedoki. In da so od teh brez ugovora bolj zanesljive priče civilisti, to mora uvideti vsak, ki le količaj, sko morda tudi samo površno, pozna razmere pri vojakih. Vojško sodišče mora te razmere samo najbolje poznati. A vkljub temu je sklenilo, da se zaslišijo pod prisego samo vojaki, civilna svedoka pa ne, češ, da nista »zanesljivi priči«.

Obtoženi Jarz je seveda ves do godel tajil in tudi svedoki vojaki — med njimi tudi na tla pobiti Jerovšek — so pod prisego izjavili, da ni niti pičice resnice na tem, kar sta pred sodiščem izpovedala civilna svedoka Hauptman in Tihelj.

Z ozirom na to je vojaško sodišče seveda oprostilo Jarza, kazenski akt pa je odstopilo državnemu pravništvu z zahtevo, da naj prične preganjati Hauptmana in Tihelja radi skrivenega pričevanja, ker sta pričala ravno nasprotno od tega, kar so pod prisego izpovedali vojaki.

Državno pravništvo je res uvedlo preiskavo in brez dvoma bi bila priča na otočno klop Hauptman in Tihelj, akot bi se ne bil prigodil srečen slučaj, da so med tem postalci že civilisti vsi dotični svedoki vojaki in korporal Jarz sam.

Sodišče je to priče vnovič zaslišalo in pri preiskavi so ti svedoki slovesno izjavili, da so pod korporalovim pritiskom krivo pričali pred vojaškim sodiščem in da je vse do pičice res, kar sta izpovedala civilna svedoka Hauptman in Tihelj.

In kazenska preiskava radi skrivenega pričevanja je res dozorela v obravnava, teda ne proti Hauptmannu in Tihelu, marveč proti bivšemu korporalu Jarzu. Da je bil končno Jarz radi zapeljevanja h krivemu pričevanju obsojen na dvemesecno ječo, smo že poročali v soboto.

Ta obravnava je vrlo zanimiva v dvojem oziru.

Dokazuje nam, da niso neosnovane pritožbe, ki nam dohajajo operovanje ne od vojakov, marveč s strani občinstva, kako nezansko surovo postopajo posamezni podčastniki pri našem domačem pehotnem polku z moštvom. Iz dejstva pa, da Jarz ki je sedaj v službi v deželini blaznici v Celovcu, pri obravnavi ni hotel govoriti slovenski, dasi je rojen v bližini Ljubljane, se lahko da sklepati, da posamezni vojaški organi trpinčijo naše slovenske vojake ne toliko z bog prirojenega nagona k surovosti in arroganci, kakor zlasti v sledi brezmejne narodne mržnje, ki jo goje posamezni proti Slovencem.

Omenili smo to, ker je stvar notorična in ker pridakujemo z vso gotovostjo, da bo vojaška oblast storila vse, da enkrat za vselej onemogoči takšne dogodke, ki bi nam dali znova povod k upravičenim pritožbam.

V to pa je v prvi vrsti potrebno, da poskrbi vojaška oblast zlasti za to, da ne bo pri vojakih pravica do pritožbe iluzorna, kar se,

ča, sedaj že čestokrat dogaja; naj se da vsakomur, ki se hoče pritožiti, jamstvo, da se bo na njegovo pritožbo uvedla pravična preiskava in da ne bo kaznovan zaradi tega, ker si je iskal pravice.

Ako se bo to zgodilo, bodo sami ob sebi prenehali slušati trpinčenja vojakov, ki sedaj vedno in vedno razburajo javnost in vojaška sodišča ne bodo več priča v neprijeten položaju, da bi se tako nesmrtno blažirale, kakor se je ljubljansko vojaško sodišče v aferi Jarz, ki se je morda zanj zavrnila tako neugodno tudi radi tega, ker vojaški sodnik v Ljubljani ne razume — slovenski!

Vojna na Daljnem Vztoiku.

Odskodnina Kitajski.

Na vest, da bo Kitajska zahtevala od Japonske in Ruske milijarde za povračeno škodo v Mandžuriji, je izjavil japonski poslanški tajnik Sato v New Yorku, da se k vredjuje, da Rusija prisili, da plača odškodnino, ker je provzročila vojno s tem, da je zasedla Mandžurijo.

Japonci na Sahalinu.

Glede japonskih operacij na otoku Sahalinu prihajajo v Tokijo prav nejasna poročila. Pred vsem se neprestano zamenjava ime Aleksandrovsk. Tega imena je namreč vas na otoku pa tudi utrijetno ruko mesto na nasprotnem obrežju. Sicer se pa niso Japonci do sedaj zavzeli ne vasi ne mesta Aleksandrovsk, temveč le — svetilnik. Iz utrijetenega mesta Aleksandrovsk jih sploh ruski topovi neprestano vznemirjajo.

O tozadnih japonskih operacijah poroča admiral Kataoka v Tokijo:

Dne 24. t. m. sem poslal brodovje v zaliv Kastries. Našlo je svetilnik zapuščen ter je odpluto dalje. Brodovje je dospelo do Bozalitovih otokov, kamor se je slišalo streljanje štirih topov iz Alek-

sandrovska. Topovi pa so morali (?) kmalu utihniti. Mesto je gorelo in v nekem skladidu se je pripetila razstrebla.

»Daily Telegraph« pa poroča neki potnik (?) iz Aleksandrovsk da je japonski naskok Ruse popolnoma zmelen ter so zbežali v Alkovo. Rusi so se le malo upirali ter so vsled tega tudi imeli velike izgube.

Admiral Kataoka poroča nadalje o položaju na Sahalinu, da so se Rusi umaknili za gorovje 30 milj južnozahodno od Aleksandrovsk v Lujkov. Tam so Rusi popolnoma izolirani, ker nimajo na nobeno stran ceste, vsled česar se tudi ne bodo mogli dolgo držati. Ako se vzdajo, postanejo Japonci neomejeni gospodarji celega otoka.

V Tokiju so zelo veseli lepih uspehov, ki jih je imela dosedaj japonska ekspedicija na Sahalinu, ker so japonske čete stopile povič na prava sovražnikov tla. Vsi kraji na Sahalinu so že krščeni z japonskimi imeni.

Iz Mandžurije.

Kakor poroča »Daily Telegraph« je prišel v Moji neki (?) častnik, ki je povedal, da ima ruska armada ob reki Jalu 71. rezervno divizijo in še dve drugi kombinirani diviziji.

Glavna ruska pozicija pri Hajungenu je zelo močna, šteje 30 000 mož in šest težkih topov. Rusi so razprteti od tam do Torko. Severno od Sanghengena imajo Rusi 2000 mož s 15 topovi, v podnožju gore Taipehza pa 1000 mož z mnogimi topovi. Rusom primanjkuje dovoza. Mnogi russki vojaki uhaja k Japonecem.

Obleganje Vladivostoka.

Angleški viri poročajo, da russki vojaki upada pogum posebno od tedaj, ko so spoznali, da se Japonci pripravljajo na obleganje Vladivostoka, ki bo brezvremeno padel.

Baje je Vladivostok že obkrožilo močno japonsko brodovje ter blokira trd-

LISTEK

Nemški „Drang nach Osten“.

Pod tem naslovom je izdal D. N. Vergun na Dunaju 64 strani obsegajoč brošuro, katere vsebinu utegne koga zanimati. Pridelana je brošura tudi karta nemških kolonij po slovenskih zemljah; oboje je poništitek iz »Slav. Vek«. Brošura je nekako odgovor onim nemškim kričačem, ki hočejo zidati svoj »Weltimperium« na hrbitu usužnjenih Slovanov, in svarilo Slovanom pred nemško »pošastijo«. Avtor sam pravi v začetku, da je brošura in karta za vse Slovane — grozen »mane-tekel-farec. A s tem ni hotel opozoriti na nemško opasnost le zapadnih Slovanov, marveč tudi in posebno Ruse, ki so često v napačnem mnenju, da se jih ta borba ne tiče — svet prjamaja zadača autorac. Rabil je pri nastavljanju nemške izdane vire, ker Nemci nikakor ne prikrijejo svojih širokoustnih nakan, pri

tem žal mnogo čisto neznanstvenih del. V brošuri omenja — kar je posebno važno — dela kakor Lorentzovo »Slovinsche Grammatik«, Tetznerjevo »Die Slaven in Deutschland«, potem Ramultovo statistiko Kašubov in citira parkrat misli šeškega učenega historiškega arheologa Niederle v »Slovinskih starožitnosti«; poslednjemu imenuje »prevodnoscenočinie«. S tem je hotel dati svojemu spisu znanstveno podlago, in pokazati, da svojih trditve ne jemlje iz zraka. Brošura je pisana v mogočnem četovskem tonu, z velikim navdušenjem za stvar, vendar včasih morda pretirano. »The Slave comes — Slovan prihaja«, ta klic je začel kakor strašilo odmetati svojo dobo med že dozoreli zgodnjimi narodi, ki niso hoteli meni nič odložiti svojega nasledstva brez boja mladeniču Slovanu, ko se je prebudil. Njegova domovina je bila najnemirnejše mestno na ogromnem evrazijatskem materialu, namreč prikarpatske ravnine in srednje Podonavje. (Avtor je nasproti Niederlu še pristaš znane teorije očeta ruskega letopisa Nestorja.) Na

severu so trpeli Slovani od navalov germanskih, na zahodu od navalov keltskih, na vzhodu — mongolskih in na jugu od navalov iranskih. Vkljub neprestani brambi pred tujimi napadi so nele ohranili skoro vse prvotno ozemlje, marveč tudi razširili dalje in dalje svoje meje in na ta način poskrabili v se neopazno množico drugih plemen in narodnosti. Radi tega kaže današnji slovenski tip po različnosti v njem raztopljenih plemen in narodov tip posebne vrste, kakršnega na svetu še ni bilo. Kaj podobnega je mogoče najti le v Severni Ameriki med sjenkijic. Posledica je bila, da so se prvotnemu značaju Slovanov t. j. delavnosti in vtrajnosti pridružili še drugi elementi. V Slovane je prišel varuški značaj — germanška podjetnost in razvitost socijalne osebnosti, dalje bizantijski značaj — etičnost, rimski snačaj — juridičnost, in neposredno — mongolska vsestranost. Temu faktu se je treba zahvaliti, da so odprli Slovani tako velikansko celino na evrazijatskem materialu kakor od Hamburga in Ve-

nečije do Vladivostoka in Daljnega kulturi in poljedelstvu.

Vendar je prišlo drugače. Čim bolj so Slovani razširili svoje meje proti vzhodu, tembolj so gubili svojo že obdelano zemljo. Dočim so sami posedli brezljidine, poludivje kraje nomadske v severni Aziji, in začeli zemljo tod na novo kulturno obdelovati, se je polastil Nemeč njih prvotnega že obdelanega in plodotvornega ozemlja in bogatelj. Slovan pa je ginal v večni borbi z nomadi v nerodovitnem pričetnem delu, in tako se še sedaj neglede na ogromno prostranstvo zemlje nahaja v najhujših političkih in ekonomičnih položajih. Slovan je bil hlapec, »rab«, gledali so nanj kakor na »Dünger-Volke« in etnografski material za nastopajoči nemški »Herren-Volke. V dobi tisočih let t. j. od Karla Velikega 800—1800 L. so vzel Nemci Slovanom 8000 kvadr. milj zemlje s 40 milijoni sedanjega prebivalstva, torej pride na vsako leto 8 kvadr. milj. Da so s tem večjo luhkoto dosegli to velike uspehe, so zabilo v svojem času tri glavne kline v slo-

vanske zemlje: avstrijskega na Donavi, tu so jim povrh še dobr došli kot zavezniki madjarski nomadi, saksionsko-pruskega na Labi in Oiri in pruskega na Visli.

Prostor izvengermanske Germanije znača danes na vzhodu 5500 kvadr. milj, nemških prebivalcev je omdot 13 658 900, k temu naj pristejem še 16 milijonov Švicarjev in na milijone Židov, govorečih v nemškem žargonu. Ako bodo Slovani v Germaniji, prebivajoči na 600 kvadr. miljih, v takem razmerju gubili svojo zemljo kakor doslej, t. j. vsako leto 8 kvadr. milj, izginejo in Nemčija že v kakih 70 letih. Že od 1886—1903 so izgubili, kakor prida nemška kolonizacijska komisija, nič manj nego 35 kvadr. milj. Pri današnjih germanizaci

njava. Japonski vojaki so tako bojažljivi, da jih le s težavo (?) vzdružujejo, da ne naskočijo trdnjave.

Mirovna pogajanja.

Dne 5. avgusta se začeno mirovna pogajanja v Portmouthu. Ta dan se namreč predstavijo medsebojno mirovni odpolanci. Najprej se strogo preštejejo pooblastila russkih in japonskih mirovnih odpolancev. Šele potem, ako se Japonci prepričajo, da ima Witte popolno carjevo pooblastilo, da sme podpisati vsakršno pogodbo, izroče Japonci Rusom svoje zahteve pismeno. Ako pa bi Witte ne imel takega pooblastila, se pogajanja takoj pretrgajo. Pogajanja bodo trajala najmanj en mesec ter bodo le pismena.

Vrhovni poveljnik mandžurske armade, general Linevič, je brzojavil carju, ko je zvedel, da se začeno mirovna pogajanja. Linevič pravi, da je ta vest navdala vso armado, od najstarejšega generala do najmlajšega vojaka z globoko žalostjo, ker vsi trdnou upajo, da bi prihodnje bitke pri vede vojno do ugodnega konca za Rusijo. Car se je veremu poveljniku ginjen zahvalil.

Premirje.

Člani japonske mirovne konference so izjavili, da Japonska nikakor ni voljna dovoliti Rusiji sedaj pred deževno dobo, ki grozi povzročiti Rusom novih izgub. Preden se dovoli premirje, mora Rusija zajamčiti, da sklene mir po japonskih pogojih. Ako pa se premirje tudi dovoli, ne zgodi se to za tako raztegljivo dobo, kakor želijo Rusi, nameč do konca mirovne konference.

Ministrski svet.

Dunaj, 30. julija. Ministrski predsednik baron Gautsch je sklical na dan 2. avgusta ministrski svet, ki se bo bavil z važnimi zadevami, med drugim tudi z ogrsko krizo. V ta namen se pelje ministrski predsednik jutri iz Karlovin varov na Dunaj.

Proti novemu obrtnemu zakonu.

Dunaj, 20. julija. Delovanje stalnega obrtnega odseka v državnem zboru je bilo dosedaj dokaj uspešno ter so obrtniki smeli upati, da se tako potrebni zakon kmalu dožene ter dobi najvišje potrjenje. Sedaj pa je začela groziti ovira. Predsedstvo osrednje zveze avstrijskih industrijev je namreč poslalo protest proti novemu obrtnemu zakonu trgovinskemu ministrstvu, ministrstvu notranjih zadev in ministrskemu predsedniku. Industrije opozarjajo na obupni (?) položaj industrije ter zahtevajo, da se obrtni zakon naj ne predloži v sankeijo.

mograškem »Cipsek«, »Senbornce« in »Messner« na severnem Ogrskem, 120 kolonij v Galiciji, 39 kolonij v Bukovini, 4 večje jezikovne otroke (Sprachinseln) na Češkomoravskem, enega na Kranjskem (Kočevje), razen tega še kopico manjših kolonij. Ako se bo nemška ekonomička sila razvijala, kakor doslej v geometriškem, in slovenska v aritmetičkem razmerju, t. j. ako ne prehitite Slovani Nemcov v prosveti in delavnosti, more biti teh 8000 kvadratnih milij po — 200 letih ponemčenih.

V Rusiji, izven Poljske, zazvemo nemške kolonije prostora 5000000 desetin najrodotnejše zemlje in vkljub rusifikatoriskim tendencam ruske vlade se nahaja med njimi okolo 50 podružnic »Vsemenske zvezek«. To priča dovolj o nemški narodni samozavesti teh kolonij. In kar se ne bo Viljem II. poslužil teh ljudi, kadar se misli polasti Moskev, kakor se je po poročilih južnonemških klerikalnih listov izjavil v jeseni l. 1903 enemu svojih generalov?

Krizna na Ogrskem.

Budimpešta, 30. julija. Že prve dni meseca avgusta gresta poljedelski in trgovinski minister k cesarju v MI. — Ministrski predsednik baron Fejervary sačne takoj po svojem povratku iz Karlovin varov s pogajanj za rešitev krize. Začudenje zbuja, da je grof Apponyi napovedal, da nastopi proti Fejervaryjevi akciji. — Minister notranjih zadev Kristoffy je izjavil, da je njegovo trdno prepričanje, da se dožene temeljito ozdravljenje javnega življenja na Ogrskem le spreveratom strankih razmer; državnopravna vprašanja in preporne števili 1848. in 1867. naj izginejo iz debat.

Avtrijsko-italijansko prijateljstvo.

Inomost, 30. julija. Blizu Stilserjevega gorskega sedla so se stali avstrijski vojaki (cesarski loveci) in italijanski vojaki (enake branže) (italijanski loveci). Italijanski vojaki so pozdravili tovariše iz zavezne države Avstrije s sovražnimi klici: »Abasso l'Austria!« Prišlo bi bilo breskromno do krvavega spopada, da niso bili avstrijski častniki trezni in hladnokrvni. Vsakkor pa je afra jasno merilo za trozvezno razmerje.

Macedonci proti Avstro-Ogrski.

Sofija, 30. julija. V macedonskem časopisu se izraža velika nevolja proti Avstro-Ogrski in posebno proti avstro-ogrskim orožniškim častnikom v Macedoniji. Avstro-ogrski stotnik Urban baje neprikrito agituje za prestop Bolgarov katolicizmu in za okupiranje Macedonije po Avstro-Ogrski. — V dunajskih vladnih krogih zatrjujejo, da so te obdolžitve popolnoma neosnovane, češ, da se avstro-ogrski orožniški častniki vedno skrajno korektno.

Bolgarsko-srbsko prijateljstvo.

Belgrad, 30. julija. Sinoč se je poslavljaj iz Belgrada bolgarski diplomatični agent. Kralj Peter mu je govoril v slovo zelo presrčno napitno, v kateri je naglašal agentove zasluge za srbsko-bolgarsko zbljanje, ki se je s trgovinsko pogodbo med obema državama posebno utrdilo. Kralj je končno napisal knezu Ferdinandu in prospevanju Bolgarije. Agent se je zahvalil za presrčno napitno ter naglašal, da je bilo njegovo delovanje popolnoma po željah kneza Ferdinanda.

Atentat na sultana.

Carigrad, 30. julija. Vse dosedanje preiskave o atentatu so bile brezuspešne. Preiskavo vodijo razne komisije. Gleda zaprtega Dalmatina je objavljen, da se izpusti Sultan je odredil, da se v zahvalo za njegovo srečno rešitev izpuste vse kaznenci, ki so prestali dve tretjini svoje kazni ali pa bi jo prestali v teku leta.

Brat Justin.

(Iz dnevnika samostanskega novica Priobčil Bistričan.)

(Dalej.)

Ah, kako ljubka je Albina! In pater Vigili! Da, on zna biti ljubnejiv, kakor je rekla Albina. A zakaj je bil po poti tako zamišljen, skoraj osoren z menoj in v obednici sprva tako — rekel bi — pobit? Ali mu morda ni bilo všeč, da je mene Albina povabil, naj zopet pride, njega pa ne? Ali je morda nevoljen na mene, ker me je vzel seboj k Albini? Res, čuden človek je pater Vigili; zmirom vesel in dobre volje, pa Albini zna nagajati!

Dne 13. septembra.

Svoje dni sem delal ob šolskih velikih počitniščih doma na polju vse, kar je bilo sploh poljskih del, toda priznati moram, da tako utrujen še nisem bil nikdar kot sinoči. Vse kosti so mebole, kot bi bil cel dan samo kamenje vozil. In vendar nisem počel drugega, kot da sem klečal in molil ter premišljeval svete reči. Zato se mi sinoči ni ljubilo pisati dnevnika. Danes so kosti nekoliko v bolj-

Dogodki na Ruskem.

Petrograd, 30. julija. Ravnikar so se razglasila v ažna imenovanja. Za vojnega ministra je imenovan dosedanji upravitelj Roediger, general Durnovo, član državnega sveta, pa je postal vrhovni guverner Moskve mesto odstopivša generala Koslova.

Petrograd, 30. julija. Kmetski punti v Livlandiji in Štajerski v Rigi postajajo čimdalje bolj politična značaja. Z zadnjih dneh so puntarji opustošili pet graščinskih posestev; carske slike so zamazalite streljali na nje.

— V Piatigorsku (Kavkaz) je bil umorjen milijonar Šahmaronov.

Nemški vpliv v Maroku.

Berlin, 30. julija. Marokanski sultan je odobril ponudbo nemške tvrdke Rentman in Dorga, ki zgradi v Tangerju pristanišče za 1,200 000 frankov. Maroko plača podjetju izgovorjeno vsoto v desetih letih. Ponudbe angleških in francoskih tvrdk je sultan odklonil. To je uspeh potovanja cesarja Viljema v Maroko. Med prizadetimi velesilami vladu znova velika mržnja proti Nemščini.

Angleško-japonska zveza.

London, 30. julija. V napolvladnih krogih zatrjujejo, da se je že sklenila angleško-japonska zveza, s katero se zagotavlja obema velesilama njuna posest v Aziji. Zvezna pogodba se je baje že podpisala v Londonu.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 31. julija.

Dajte nam slovenskega poštnega ravnatelja v Ljubljano!

Kakor čujemo, je razpisano mesto vodje tukajnjega poštnega in brzjavnega urada in se ima popolnititi tekomp štirinajstih dni. Baje se misli na to mesto spraviti nekega Nemca. Ne vemo, v koliko odgovarja ta vest resnici, to pa povemo odločilnim krogom na vsa usta, da naj nikar ne mislijo, da bi mi mirno trpeli, da bi se nam poslal v slovensko Ljubljano za vodjo poštnega urada Nemec. Protestujemo z vso odločnostjo proti eventualni takim nakani in zahtevamo od poštnega ravnateljstva v Trstu, da imenuje za vodjo ljubljanske pošte Slovence, kar bode tem ložje storiti, ker je ravnateljstvo na razpolago dovolj sposobnih in izbirno kvalifikovanih slov. kompetentov!

— »Slovenec« piše: »Slovenski Narod nam dela povsod sramoto. S svojimi eurovostmi je dal že opetovano poved nemškim listom, da so morali trditi, da Slovenci nismo vsled svoje surovosti še godnii za vseudilišče. Tako piše zopet zadnja celjska Deutsche Woch, ki zaničljivo imenuje »Narod« kot list slovenske inteligence. No, sicer ima Vahtarica s svojimi budalostmi res pravico do prvenstva surovosti, isto tako je znano, da tko surovih ljudi

šem stanju, zato hočem popisati vse verno in natančno.

Včeraj zjutraj naznani pater magister meni in mojima civilnima so-bratom, ki sta prejšnje popoldne že brevir študirala in se mi hvalila, da bosta znala že kmalu iskati po njem, da začnemo duhovne vaje, ki bodo trajale tri dni.

Te duhovne vaje ali eksercicije obatoje pred vasem v takozvanem silentium strictissimum. Izpregovoriti se ne sme niti jedna beseda cel čas duhovnih vaj, razen kar je neobhodno potrebno. Poleg tega je treba vsak dan premišljavati po dobro uro. Ker pa človek še ni vajen premišljavanju, boste voditelj duhovnih vaj, počasno poudarjajoč vsako besedo, iz pisane knjižice o božji previdnosti, o posmrtnosti, zlaati pa v peklu čudne reči, ki ješč človeku lase in mu podekurjo polt po životu.

Naše duhovne vaje vodi pater magister. Moja dva sobrata ga verno poslušata in si zabeležita potem v celici, kar sta si zapomnila, jas pa — sam ne vem zakaj — ne sljim nobene besede o grosnih peklenih kaznih, ki čakajo neizpreobrnjenega

ni, kakor so nemški Celjani, — pa vendar bi se »Narod« lahko potrudil pisati v nekoliko finejšem tonu. Upozna na poboljšanje imamo po doseganjih iskušnjah prav malo. List, ki je ravnikar z izmisljenim in zlaganim članom o Prešernovi slavnosti toliko vode napejal na kolesa nemških listov, ki so ta presurovi članek izrabili v prvi vrsti proti slovenski univerzi, bi pač ne smel tako javkati! To je že vrhunce farškega hinavstva!

— Za Štupico, farško strežko, se »Slovenec« že poteguje. Kaj je Štupica, to ve celi Spodnji Štajer. V tem pogledu ne bodo ničesar več pisali. Nam se gre za stvar. V tem oziru pa še enkrat naglašamo, da so domače prositeljice bile boljše kvalifikovane, nego Štupica, da je pa ta dobila prednost z golj radi tega, ker je fanatična, klerikalna tercijalka in odpustkarica. Domäče prosilke, in glavna med njimi je tudi klerikalna, so samo radi tega propadle, ker si je Štupica vedela pridobiti farško protekcijo, — morda se je potegnil zanjo škof Napotnik — ter je tako nekako par odre di mufti prodrla. Proti takemu protekciji pa bodo vedno nastopali!

— Lonček klerikalne inteligence je dr. Lampe! Ustanovni shodek »Slovenske dijaške zveze« katera ima že celih 41 članov, po večini lemenatarjev, je ta nočna posodica klerikalne stranke porabila v to, da se je izilil nad naprednjake, da ti sedaj res komaj dihajo in sopejo. Da bi slovensko dijaštvu, v kolikor se zbira v slovenski dijaški zvezi, imelo v sebi res kaj inteligence, bi tako duševno pokrevko, kot je Lampe, z bremi odgnalo, ako bi se prednurila v njihovi sredi odpirati svoja umazana usta. A katolički dijaki, ki so sami pošvedranci, imajo tega pošvedranega popa za vzor-moža, ker tudi tukaj, gliga v krov Štirih.

— Slišite, slišite, kaj bo iz tega! »Bogoljub« piše: »V nedeljo, dne 16. julija leta 1905. je bila prva nova maša na Kranjskem — in sicer v Moravčah — pri kateri novočaščnik ni pokusil vina (ne kake druge opojne pijače) razven prisvoj maši. Pa tudi novomašni pridigar, katerega je pridiga v natlačeni cerkvi precej močno pogrela, se je hladil in krepčal s samo ljubo vodo. In tudi več mladih gospodov je bilo na svatovščini, ki so samo čisti vodi hvalo pali. Zakaj tudi v ljubljanskem se meničku so jeli nekateri gospodje štajkati, da nočijo več vina piti (!) — Pri vsem tem je bilo pa na novi maši zelo veselo. Kaj bo iz tega, če bo ta reč šla naprej, se bo marsikdo skrbljivo poprašal, ko bo slišal o teh doslej neslišanih novicah. Kaj bo iz tega?! Potolažite se, dragi moji, ki ste v skrbih zaradi tega; potolažite se, in nemojte se batiti! Tistih namreč, ki ga preveč pijejo, je še vedno desetisočkrat več, kakor teh, ki ga ne pijejo. Kadars bodo tih nehalni preveč piti, bodo pa

oni zopet začeli, in tako, bo — svet zopet lepo zravnal. Torej pisanosti vendar ne bodo že konec. »Bogoljub« je slovensko javnost v tem oziru popolnoma potlačil. Kadars bodo nehalli eni duhovni piti, pričeli bodo drugi! Dobro! Tudi mi smo prepričani, da bodo tako!

— »Društvo teh tablic.«

Ljubljanski dočrtip je nadel »Pisateljskemu podpornemu društvu« ime »Društvo teh tablic,« ker je bilo glavno njegovo delo — vzdavanje spominskih plošč. S takimi, ne vselej potrebnimi tablicami ni bilo seveda ubogim pisateljem nič pomagano, toda vzdalo se je tako tekmo desetletij mnogo stotakov, ki bi se bili mogli porabit koristnejše. Ker pa so društvo mrtvi pisatelji simpatičnejši kot živi, si je napravilo društvo pri sv. Krištofu tudi posebno, prav lepo rakev, ki je stala zopet mnogo stotakov. Ničesar pa bi ne rekli, aki bi bilo društvo pravično v sosedstvu mrtvih pisateljev, če z živimi nima nikakega smisla ter ako bi pokopavalo v svojo rakev pisatelje in pesnike brez razločka, ali so mladi ali starci, s posebnimi naslovci ali brez njih. Toda tudi tu se je pokazalo, da »društvo teh tablic« ni kos svojih nalog, da je pristransko in da mu je mlada literarna struja zoprena. Pred par leti je umrl pesnik Dragotin Kette; pisar je sonete, ki so prvi in najlepši za Prešernovimi, in lirske pesmi, kakršnima naša poezija prav malo. Gotovo je da prištevamo Ketteja med prve poete slovenske, in zato je šel tedanjem urednik »Ljublj. Zvona«, g. A. Aškerč k predsedniku pisateljskega podpornega društva, g. prof. R. Perušku ter ga je zopet, naj sprejme mrtvega pesnika v društveno rakev. G. Aškerč, pesnik, je spoštoval Ketteja visoko, ker je poznal njegov sijajni talent in njegovo veliko umetnost ter je zložil nanj celo svojih najkrasnejših romanc. A kaj se je zgodilo? Prof. Perušek, nepesnik, je zarežal prav po profesorsko na urednika Aškerča ter ga — vrgel iz sobe! Kette prof. Perušku ni bil vreden pisateljske rakev, ker je bil premlad in ker ga Perušek sploh ni poznal! »Kaj pa je ta študent že spisal? Mi ga ne poznamo. Naš član ni bil!« Za takake študente mi nimamo prostora!« Tako nekako je brumel nervozni predsednik ter pokazal g. Aškerču vrata. Ta sluča dokazuje, da Perušek in njegovo društvo sploh ne razume modernega našega slovstva in noče poznati naših mlajših pesnikov. Taki ljudje pač tudi ne morejo biti pravični pri delitvi podpor. Sicer pa je moral tudi pri Ketteju poseči naš list vmes ter uprizoriti akcijo za ubogega, v knjižni sladkornici umirajočega pesnika. Naš list je takrat pozval rojake, naj podpro Ketteja, ki je bil brez imetka, celo brez prave hrane in zdravil. Naš list je opozoril plemenite narodne dame, da so hitele lajšati zadnje tedne bednemu poetu, — gosp Perušek pa se za Ketteja ni brigal. Take so razmere pri »društvu teh tablic!«

lena tako utrdijo, da je prava slas tako klečanje in da človek poten kar

Kranj in Škofovi zavodi. Pod tem naslovom je priobčil zadnji "Gorenjec" izvodni članek, kjer dokazuje, da postanejo Škofovi zavodi najkruterji udarec za Kranj in da je škofo imel tudi namen oškodovati kranjsko gimnazijo s svojimi zavodi. Vsi boljše situirani dijaki, ki bi sicer pršili na kranjsko gimnazijo, pojdejo v Škofove zavode. Tako jih je letos prislo 7 iz kranjske deške ljudske šole proslit za vspremem. 4 so sprejeli, ker bodo plačevali zahtevano vsoto, tri so pa odslovili, ker so revni. Kakor iz kranjske deške ljudske šole, tako se bodo tudi iz drugih ljudskih šol kakor v Škofji Loki, Radovljici, Tržiču in drugod, pobirali sami imovitejših staršev sinovi, tako da ostanejo Kranju samo revni dijaki. Škoda za Kranj je torej velika in bo tekom let vprav občutna; edina ljudska kuhinja bo ravno tako oblegana, kot je bila dozdaj. Obenem je pa kranjska gimnazija glavna vzgojateljica profesorjev na Škofovih zavodih, ker gresta že letos na Škofove zavode dva učitelja s kranjsko gimnazijo. Kranjci, ki so dajali za Škofove zavode, priganjani po svojih duhovnikih v to, so sami pripomogli, da bo v Kranju vedno manj dobro situiranih dijakov, kar Kranju in njegovim prebivalcem gotovo ne bo neslo boge kakih koristi.

Konferanca slovanskih deželnih poslancev. 26. t. m. so imeli v Pulju slovanski deželni poslanci shod, da razpravljajo o položju, ki ga je ustvarila abstinenca italijanske majorite v sejah deželnega zborna. Sklicanje tega shoda je bilo v zvezi s pogovorom, ki ga je imel predpreteklo nedeljo cesarjev namestnik princ Hohenlohe s Spinčičem kot načelnikom manjšine.

Odlikovanja. Cesar je v priznanje zaslug pri gradbi karavanskoga predora podelil nadzornikoma avstrijskih državnih železnic Srečku Gomilšeku in V. Dürru vitežki križec Fran Josipovega reda, nadzorniku firme Gross & Comp. Franu Hohenlohe, zlati zasluzni križec s krono, inženirju firmi Siemens & Halske, Teodorju Hauberju, zlati zasluzni križec in predornim paznijkom, Ivanu Scalzeriju in Ivanu Wallnerju, srebrni zasluzni križec s krono.

Poštne vesti. Poštni ekspedienti, oziroma ekspedientinje so postalni poštarji, oziroma poštarice: Jakob Šegula v Št. Iiju nad Mariborom, Antonija pri Pagliarucci v Petrovah, Marta Tommasi v Ribnici na Stajerskem, Marija Krajnc na Rečici ob Paki; tudi poštni pomozni uradnik Anton Schechel v Grobelnu je postal poštar.

Vojaške vesti. Ognjičar Ivan Šepc je imenovan proviantnim častniškim namestnikom. — Rezervni infanterist, titularni narednik dr. Ivan Huber inf. polka št. 17 v garnizijski bolnici v Ljubljani je postal rezervni

da tisto goldinarjev. Pater gvardijan se je čudno namrdnil in spustil neki glas iz sebe, kar je pričalo, da to nič posebnega.

«Kaj pa tista vaša teta, ki vas ima prav rada in ki je za vas dozdaj skrbela, alston, ali ima veliko premoženja?» je nadaljeval s spraševanjem.

Ker sem imel že malo skušnjo, sem odgovoril:

«Ta je bogata, hiša ima za deset tisoč goldinarjev, pa tudi v hramnici je dobro znana. Oporoko je že dala napraviti, da vse jaz dobim po njeni smrti.»

Siroki obraz patra Ecehijela je dobil še obsežnejšo obliko in žarek nasmeh se je razlil po rdečem obliju. Kdo bi si mislil, da se z menoj zavali toliko premoženje v samostansko blagajno! Pater gvardijan je bil tako presenečen, da je samo vzkliknil:

«Ni mogoče!»

«Da, tako je!»

«Hm, hm, alston, ta je pa druga!» je rekel z izrazom dobrega preračunanja, si zadovoljno mel roke, nato pa z dlanjo podprt tolstti podbradek. «Vdova je?» vpraša že nekaj časa

(Dalje prih.)

zistenčno zdravniški namestnik. — Izvenalužbeno razmerje je prestavljen rezervni poročnik Josip Počačnik inf. polka št. 78.

Učiteljska vest. Absoluirana učiteljska kandidatinja gdč. Julijana Kocijančič je imenovana za provisorično učiteljico na dvorazrednici v Buški.

Na ljubljanskem Gradu vihra danes belo-zelenia (metna) zastava, kar znači, da je celo posestvo z današnjim dnevom prešlo v last mestne občine. Grad je prevzela danes dopoldne v mestno last posebna komisija, v kateri so bili župan Ivan Hribar, svetnika Šešek in Duffe, nadkomisar Tome in 1. komisar Semen. Od eraja sta bila navzoča oficijala Frančič in dr. Sajovic.

Umrl je v soboto v bolnični po težki operaciji pristavljeni tukajšnjem dež. sodišču g. Josip Zupančič, ki je bil šele pred kratkim premeščen iz Idrije v Ljubljano. Potrojnik je bil še v petek v uradu, zato je došla vest o njegovi smrti, vsakomur popolnoma nepridakovana. Zupančič je bil dober parodnik in vosten uradnik. Bodil mu zemljica lahka!

Slovenski slikar Alojzij Šubic umrl v Ameriki. V noči od 15. na 16. julija je neizprosna smrt nenadoma ugrabila vrlega slovenskega slikarja Alojzija Šubica, ki je komaj dopolnil 40 let in ki je bil doma v Poljanah na Gorenjskem. Pred tremi meseci se je Šubic presebil s svojo družino v Ameriko v New York, kjer se mu je dobro godilo. Prevzel je slikanje neke cerkve in zaslužil 100 goldinarjev našega denarja na teden. Pokojnik se je že takoj v mladih letih posvetil v svojemu slikarstvu. Ko je doma dovršil šole, šel je na slikarsko akademijo na Dunaj, kjer je kot akademik dosegel znatnih uspehov in kjer so spoznali v njem njegov izvanredni dar za slikanje. Ko je dovršil akademijo, je slikal v domovini, ker je hotel svoje umotvore tej izročiti. Ker se pa umetnikom na Slovenskem vobče slabo godi, zato je odšel v tujino, kjer je našel sicer dober zasluzek — pa tudi smrt. Započa ženo in troje otrok ter je brat znamenih slovenskih umetnikov Jurja in Josipa Šubica. Slovenci smo izgnibili z njim enega najboljših svojih umetnikov. Bodil njegovi umetniški duši blag in trajen spomin ter večni pokoj in mir!

Izpit iz državnega računarstva na c. kr. vseobčinsku v Gradišču so naredili dne 27. t. m. gg. naredniki: Albert Flässig, Ludovik Bednarik, Ivan Nečina, Fran Eilec, Fran Slana, Ivan Pibernik tukajšnjega domobranskega pešpolka ter g. ognjičar Josip Krek, div. topničarskega polka št. 7.

„Heute zum Planker“ je bilo čitati včeraj po tlaku ljubljanskih ulic. Sprva nismo vedeli, kaj to pomeni, šele kasneje smo poizvedeli, da priredi pri Plankarju veselico neko pleskarsko društvo. Ker pozivlja do društva v slovenski Ljubljani na svoje prireditve nemški, mora pač v prvi vrsti računati na nemške goste, zato naj bi Slovenci izvajali posledice in pustiti prireditje same s povabljenimi Nemci. — V bodoče pa bi naj mestni magistrat poskrbel, da se ne bo tlak mestnih ulic porabil za reklame v nemškem jeziku!

Tukajšnji hranični in posejilni konzorcij I. slovenskega uradniškega društva se preseči dne 2. avgusta v nove pisarniške prostore v Šodniških ulicah štev. 13, II nadstropje (nova zgradba g. dr. P. Žariš).

Požar na Črnučah. Sinoči 1./10. uro je jelo na Črnučah sredi vasi goreti. Gorel je bogato z žitom obložen kozolec posestnika Franca Čižmana s Črnuč, hšt. 44. Poškodovanec je bil zavarovan za kozolec, a ne za žito. — Vsled tega ima precejšnjo škodo! Gori se, da je začigala budobna roka! Hvala bogu da ni bilo vetra, sicer bi pogorela vsa vas! Sosedje so hiteli gašit in na lice mesta je prišel tudi na Črnuč se mudeči gosp. okrož. komisar in voditelj glavarstva pl. Banica. Prav marljivo je gasila zlasti požarna bramba z Ježice, ki zasluži vso počevalo. Manjkal je vode in ob vetrnu bi bila šla vsa vas! Ako se dobi budobneča, v prisilno delavnicu ž njim!

Brata obstreli. 12-letni posestnik sin Marko Miloš v Mengbu pri Poreču je našel v hlevu star zarjavel samokres, ki ga je pokazal svojemu bratu Petru. Ko je pa ta videl tri patrona v njem, je prijal za potelina, v tem trenutku se je pa samokres že sprožil in krogla je zadebla brata Marka tako nesrečno v spodnji del telesa, da mu je raztrgala čreva in da naibrz ne bo ozdravel.

Umrl je po kratki mučni bolezni g. Valentín Klinar iz znane rodbine v Kropah, sedaj župan upravitelj v Dutovljah, jeko vrl in

značajan duhovnik, ki se ni brigal za politiko.

Z litrom žganja v roki je umrl minuli petek sveder posestnik Valentin Lah iz Kopje vasi, ki je bil pravi strah kamniških izvršilnih organov. Spil je do polovice, potem pa se zgudil ter izdihnil.

Utonil je v potoku Pečati v Komendi 28. t. m. nejamnik »Vampovec« goštine, ki je došel iz Velenje. Eni prejvo, da se je ponevreči, drugi pa, da je del sam v smrt zaradi slabih gmotačih razmer in ker mu je pred nekaj tedni žena zblasnela.

V prepad je padel mizar Melbior Mlinar iz Tržiča, ko je kupoval amreke v gozdu pri Sv. Ani. Umrl je že nekaj ur.

Sokolska slavnost v Ormožu. Okrajsko glavarstvo v Ptaju je prepovedalo sokolsko slavnost v Ormožu, namestinja v Gradcu pa pritožbi soper to prepoved ugodila in se bo vršila torej na vsak način so kolaska slavnost, akoravno ne gre to Nemeiem in nemčujem nikator v glavo. Zato že zdaj kličejo žandarmerejo na pomoč, še, da ne postane Ormož druge Domžale! Da, močne žandarmereje je treba, da bo živila Slovence pred Nemci!

Slovenski nečajo razmeti na kolodvoru na Pragerskem. Včeraj je neki Slovenec sahteval na kolodvor na Pragerskem slovenski vojni listek v Ptuj. Poslujoči uradnik gospoda Seveda ni hotel razumeti in ga pozivljal, da naj govori nemški, ker je itak več nemškega jezika. Ker se Slovence le ni vdal in je trdrovratno govoril samo slovenski, je uradnik poklical za tolmača — vratarja. Z vratarjevo pomočjo je nato Slovence dobil vojni listek v Ptuj. Vprašamo slavno južno Železnico, ali so nastavljeni njeni uradniki na Spodnjem Stajerskem zato, da uganjajo nemškonacionalno politiko, ali da so na uslugo potujem občinstvu? Ako so uradniki tukaj za potujoče občinstvo, potem zahtevamo, da se na slovenski zemlji nastavljajo uradniki, ki so več slovenskega jezika. Slovencem pa svetujemo, naj vsekdar zahtevajo od železniških uradnikov, ki ne znajo slovenski, pritožne knjige in v njej zabeležijo, da niso mogli dobiti večnega listka, ker uradnik ne razume slovenski. Ako bo vsakdo to storil, se bo ravnateljstvo skoro naveličalo večnih pritožb in bo rado poskrbela, da se bodo na Slovenskem nameščali samo slovenčeve večni uradniki!

Citalnica v Slovenski Bistrici vabi na zabavni večer v sredo dne 2. avgusta t. l. v gostilniških prostorjih g. Franca Krulca. Sodelovalo bodo »Slovenjebistriško pevsko društvo« in kvartet »pohorski šrameljnov«. Zagotovljeno je tudi šaljivo nastop. Za dobro, neprisileno zabavo bodo tedaj skrbljeno. Slovenci iz mesta in okolice, sestanite se ta večer v velikem številu! Začetek ob 8. uri zvečer.

Požar je uničil v Lazeščem prej večji zožočec posestnika Ferdinand Terbovca. Pri tem je zgorjeli tudi neki klijučavničar Rupp, ki je šel v kozolec, da bi rešil svoj denar, ki ga je preje tam postil.

Zastrupiti se je hotel v Mariboru 21letni mizar Konrad Šapeč iz Leitersberga s solno kuhino zaradi nesrečne ljubezni. Zdravnik upa, da se mu posreči, ga ohraniti pri življenju.

Na Slatini nameravajo sezidati nov hotel, čigar stroški so proračunjeni na 83 575 K. Ponudbe je poslati do 10. avgusta t. l. na deželni stavbinski urad.

V Dravi je utonil 24. t. m. 36letni Peter Ferlinc iz Št. Petra pri Mariboru. Akoravno so takoj priheli ljudje na pomoč, je izginil v valovih in ga še do danes niso mogli dobiti.

Tri dni so bili živi zakopani v Blažbergu na Koroškem trije rudarji. Udrla se je namreč velika plast zemlje in predno so jih odkopali, je minulo 69 ur. Po cevi so jim dajali jedila in potrebčine, sicer bi bili lakote poginili.

Inštalacija novega gospodke župana, dr. Maranija, se je izvršila v soboto. Cesarjev namestnik je v svojem govoru rekel, da računa na patriotskim in poznanje poslov novega župana in podprtih potrebu skupnega delovanja državnih in avtonomnih oblasti.

Smrten padec. V Rihemberku na Goriškem je pri delu na vijadniku neki 16letni Kalabrež zgnibil ravnoteče ter se prekopil kakih 17 metrov globoko na tla, ki so bila posuta z ostrom kamenjem. Razbil si je glavo, zlomil tilnik ter bil na več krajin odri od kamenja. Bil je seveda takoj mrtev.

O obravnavi afere tržaških bomb je poročal tržaški list »L'Indépendant«, pa je bilo neko pročilo konfiscirano. Sodišče je potrdilo konfiskacijo in državno pravdinštvo je dvignilo obtožbo proti imenovanemu

listu. Obravnavo se je vršila v petek in je bil odgovorni urednik obsojen na 30 K denarne globe.

„Fotografu s predponikom. V soboto je mestna policija dobila z Jesenic brzjavno obvestilo, da se pripelje istega dne 16-letni mesarski vajenec Fran Weber, ker je na sumu, da je poneveril potnik Hermannu 40 K vreden fotografični aparat. Weber se je res pripeljal popoldne z Jesenic, še kar obleden v navadni oblek in belim predpasnikom, po čemer ga je sposnal na kolodvoru službeni nadstražnik Večerin in ga arstoval.

Pobegnila je. K tozadnji novici dne 28. t. m. se nam poroča, da se dotična služkinja, ki je služila pri trgovinini gosp. Ivani Kušvarju in ji poneverila 84 K, piše Ana Tomšič in je doma iz Ravne v litijskem okraju. Navedenka je imel dvoje po selce bukvice in se je prvotno mišljilo, da je njen pravo ime Rome. Prehranka je bila že dvakrat kaznovana.

Tatvini. Košeninovemu hlapcu Francetu Strojanu je bila dne 29. t. m. iz spalne sobe ukradena srebrna ura s dvojnim pokrovom, vredna 10 K in telovnik. — Včeraj svedec je prišel v kuhinjo v hiši št. 4 na Poljanski cesti neki neznan šlovec in ukral takrat odstopni kuharici Neži Bezljakovi 8 K vredne štrelje. — **Aretovana** je bila včeraj 58letna služkinja Marija Severjeva, ker je po raznih trgovinah jemala blago na ime svoje gospodinje ge. Marije Amanove, katera ji je vedno dala denar, a ga je si uživala. Severjevi je to že v navadi in je bila enkrat radi take goljufije tudi kaznovana.

Zopet preskrbljena. Dne 26. t. m. je bil v Trstu aretovan pri silnjec Ivan Sever, ki je pred nekaj časom pobegnil iz tukajšnje prisilne delavnice. Tudi Frančes Maver, ki je pred nekaj mesecih skočil iz vlaka med Laverco in Ljubljano in ki je pozneje pisal, kako prijetno je potovati po Italiji, se že nahaja za sidom. Najbrež mu je postal točno v Italiji »prevročen«, vendar se mu je zdelo bolj prijetno v prisilni delavnici prestati nekaj mesecev, kakor pa se vlačiti po laških barzoničih.

Delavško gibanje. Včeraj sta se odpeljali z lužnega kolodvora v Ameriko 2 Hrvatci, 15 Hrvatov je šlo v Schaabs, 21 jih je pa prišlo iz Bohinja. 8 Slovencev je šlo na Jeznice, 18 rudokopov pa iz Idrije v Kočevje. — V soboto je šlo v Ameriko 6 Slovencev, nasaj je pa prišlo 5 Hrvatov in 6 Macedoncev. V Gospo sveto je šlo 40 šumarjev, v Kočevje 36 Lahov, v Hob 16, v Inomost pa 36 Hrvatov.

Izgubljene in najdene reči. Kijučar Jakob Jerič je izgubil srebrno remontoar cilinder uro s kratko časniško verižico, vredno 18 kron. — Na južnem kolodvoru je bil izgubljen, oziroma najden solčnik za gospode, torbica s srednjo vsto denarja, neka košča, plodenjasta škatulja, dežnik in košča stare oblike.

Ljubljanska društvena godba priredi juči zvečer koncert v »Narodnem domu«, katerega čisti dohodki je namenjeni za pogoreče kose tako daleč, da se je užgal tudi sosednja vas Kolbach, kjer je zgorelo 36 hiš.

Petrograd 31. julija. Pretekli teden so inozemski listi poročali o raznih izgredih in uporih v ruski armadi; poročalo se je celo, da je več polkov desertiralo. Ruska brzjavna agentura je pooblaščena kategorično izjaviti, da so vse te vesti od kraja do konca zlagane.

Petrograd 31. julija. Za mestnega načelnika v

